

اخبار

دوشنبه آخرین جلسه هیأت‌رئیس فدراسیون فوتبال

آخرین جلسه هیأت‌رئیس فدراسیون فوتبال قبل از برگزاری انتخابات از شنبه به دوشنبه آینده موکول شد. این جلسه قرار بود امروز شنبه برگزار شود که در نهایت به دوشنبه موکول شد. انتخابات فدراسیون فوتبال قرار است شنبه آینده برگزار شود. نکته جالب اینکه کی‌روش پیش از این امروز (۱۱ اردیبهشت همزمان با برگزاری انتخابات فدراسیون فوتبال که بعداً به ۱۸ اردیبهشت موکول شد) را به عنوان روز استعفای خود مطرح کرده بود که باید منتظر ماند و دید در نهایت سرنوشت همکاری سرمربی تیم‌ملی از این تیم به کجا خواهد انجامید. البته پس از برگزاری جلسه کی‌روش با هیأت‌رئیس و قول فدراسیون مبنی بر حمایت از تیم‌ملی از شواهد پیداست کی‌روش در تیم‌ملی ماندگار شده و همکاری‌اش را با این تیم ادامه خواهد داد. کاشیان نیز هفته گذشته در گفت‌وگو با فارس از مخالفت رسمی فدراسیون با استعفای کی‌روش خبر داده بود.

ویسی در اصفهان

سرمربی استقلال خوزستان صبح دیروز در اصفهان رویت شد. در حالی که طی روزهای گذشته شایعه پیوستن عبدالله ویسی به سپاهان برای فصل آتی قوت گرفته صبح دیروز سرمربی استقلال خوزستان در فاصله کمتر از ۲۴ ساعت پس از پیروزی تیمش مقابل راه‌آهن در نصف جهان دیده شد. این موضوع می‌تواند به منزله آغاز مذاکرات ویسی با سپاهان تلقی شود. هرچند تا امروز مسؤولان باشگاه استقلال خوزستان اعتقاد دارند ویسی برای فصل بعد هم در این تیم خواهد ماند اما شاید با حضور ویسی در اصفهان دیگر نتوانند بر واقعیت پرده بینازند.

پاداش ۱۰۰ میلیونی

برای هر برد آبی‌ها

بازیکنان تیم استقلال برای هر یک از بردهای خود تا پایان فصل پاداش ویژه دریافت می‌کنند. طبق تصمیم اعضای هیأت‌مدیره باشگاه استقلال اعضای این تیم پس از داری ۸۲ و از دست دادن صدر جدول تا پایان لیگ با هر برد بین ۸۰ تا ۱۰۰ میلیون تومان پاداش دریافت می‌کنند. براساس این گزارش، قرار است این مبالغ طبق تصمیم‌گیری سرمربی و کاپیتان استقلال بین نفرات تیم تقسیم شود. پاداش بردهای اخیر برابر فولاد و سایپا هم در روزهای آینده با نظر سرمربی و کاپیتان تیم بین اعضای تیم استقلال تقسیم می‌شود. مسعود معینی در گفت‌وگو با گلپن این خبر را تایید کرد.

سکوت درباره اشتباه‌های سوشا

ایگور پنادیچ، مربی دروازه‌بان‌های پرسپولیس به سوالات خبرنگاران درباره سوشا مکانی پاسخ نداد. در حالی که خبرنگاران انتظار داشتند پنادیچ درباره سوشا و اشتباه فاحش روز پنجشنبه‌اش صحبت کند، این مربی این کار را انجام نداد. پنادیچ گفت: ما فقط در تمرین درباره اشتباهات حرف می‌زنیم، نه در گفت‌وگو با رسانه‌ها. در هر صورت فشار زیاد است و اشتباهات بروز می‌کنند. نمی‌خواهم درباره سوشا صحبت کنم و همان‌طور که گفتم فقط در تمرین آنالیز می‌کنیم و حرف‌های‌مان را بین خودمان نگه می‌داریم. پنادیچ افزود: بیش از هر چیزی به آرامش نیاز داریم. زمان خوبی تا بازی بعدی مانده تا دوباره خودمان را آماده کنیم و برای برد به تبریز برویم. او در پاسخ به آخرین سوال خبرنگاران در این‌باره که چه کسی در بازی بعد درون دروازه پرسپولیس می‌ایستد هم گلر یا آن گلر درون دروازه می‌ایستد، اشتباه می‌کنید. من زمانش که برسد گلر بازی بعدی را معرفی می‌کنم.

روایت جلالی از رفتن سمت

رختکن استقلال

سرمربی سایپا ادعا می‌کند که هرگز قصدی برای رفتن سمت رختکن استقلال نداشته است. مجید جلالی بعد از شکست برابر استقلال زمانی که از رختکن تیمش بیرون آمد، به سمت رختکن استقلالی‌ها رفت تا این شائبه به وجود بیاید که قصد اعتراض به تیم حریف را دارد. او که بسیار از شکست تیمش ناراحت بود، در گفت‌وگو سا ورزش ۳ این موضوع را اینطور توضیح داد: من نمی‌خواستم به رختکن استقلال بروم، قصد رفتن به نشست خبری بعد از بازی را داشتم و به اشتباه فکر کردم سالن نشست سمت رختکن استقلالی‌هاست. بعد از این مسؤولان استادیوم تختی به من تذکر دادند و من هم به سمت سالن کنفرانس رفتم. تاکید می‌کنم که هرگز قصد حمله به رختکن استقلالی‌ها را نداشتم.

مهدی طاهرخانی: باخت شوکه‌کننده به نفت آن هم در تهران و حضور بیش از ۷۰ هزار هوادار، اینک سوال بی‌جواب هواداران پرسپولیس از یکدیگر این است؛ چرا باید در بزنگاه تاریخی بازی با نفت، تیمشان ناگهان بعد از مدت‌ها بیازد و به همین سسادگی شانس قهرمانی‌اش را پایین‌بیاورد؟ آنقدر پایین که اینک ملتسمانه محتاج مدد قلعه‌نویی و دایی و دیگران باشند. این باخت دلایل متعددی داشت که مفصلا می‌شود درپاره‌اش نوشت. مثل همیشه از اشتباه فاحش تیم داوری گرفته تا بازی ضعیف چند بازیکن خاص که هیچ امیدی به بهبودشان نیست و وداع با پرسپولیس آخرین چاره برای رهایی از آنان است و مهم‌تر از همه تفکر محتاطانه برانکو که تفاوت بسیار زیادی با داربی داشت. از آخر شروع می‌کنیم: برانکو، شب بازی با استقلال سرمربی قرمزها رو در روی خبرنگاران نشست و تقریبا یکسری حرف تکراری زد اما در بین همین جملات کلیشهای یک حرف بسیار مهم زد که صرفا شعار و مانیفست نبود.

برانکو حرف آخر را همان اولش زد؛ فردا یا همه چیز را می‌خواهیم یا هیچ چیز. او که به درستی دریافته بود کلید فتح جام پیروزی در داری است با شجاعت کامل اعلام کرد خبری از مساوی نخواهد بود، دست‌کم از جانب ما. خیلی‌ها این حرف او را جدی نگرفتند اما محسن ترکی که در سوتش دمید کاملا مشخص بود برانکو شعار نداده است. تیمش را به هجومی‌ترین حالت ممکن آرایش کرد و دستور حملات پایپی را صادر کرد. نقطه فرمادهمی هم جناح راست بود. مثل همیشه این رامین رضاییان بود که وظیفه داشت به همراه فرشاد احمدزاده و علی علیپور و در مواقعی محسن مسلمان آن منطقه را تبدیل به جهنم استقلال کنند. گل اول را ببینید. گل دوم را همچنین. در گل سوم باز هم مردان آن منطقه بودند که خودنمایی کردند و ایسن بار نوبت خود رامین رضاییان بود که ۹۰ متر نفوذ کند و دروازه رحمتی را طی یک رفت و برگشت با ضربه سر، باز کند. در بازی با نفت ایسن مهره کلیدی نبود و در عوض بلک حاتمی

سوای تفکر احتیاط‌آمیز برانکو چند تغییر و جابه‌جایی موجب شد این پرسپولیس با تیم یک ماه اخیر تفاوت اساسی داشته باشد. باخت از زمین تختی اهواز کلید خورد؛ همان زمینی که از آسانس شنگ می‌بارید و دست آخر با تیره تماشاگران اهوازی به این نتیجه رسیدیم که احتمالا سنگ‌ها از سیار دیگری پرتاب می‌شد یا کار پرندگان ابلیل بود؛ پرسپولیس در آن زمین به ۳ امتیاز رسید اما ۲ مهره اصلی خود را از دست داد؛ محسن بنگر که در چند بازی گذشته زوج مطمئنی را با ماریچ ساخته بود سپس مهم‌تر از او رامین رضائیان. اگر مهدی طارمی را موثرترین بازیکن پرسپولیس بدانیم باید رضائیان را کلیدی‌ترین آن دانست؛ مدافعی که جناح راست پرسپولیس را به نقطه قوت این تیم مبدل کرده و اصولا برانکو همه تاکتیک‌های هجومی‌اش را به وی می‌سپارد اما وقتی رضائیان ۳ اختاره شد باز نوبت بلک حاتمی رسید تا با

چگونه پرسپولیس صدرنشینی و جام را به حریفان تعارف زد

برانکو و باخت در بزنگاه تاریخی

عاجز از ارسال یک توپ ساده با پای تخصصی‌اش در بازی حضور داشت. اگر چه حد فاصل گل اول تا دوم پرسپولیس، استقلال صاحب چند موقعیت عالی شد اما برانکو برخلاف دیگر بازی‌ها که تیمش پیش می‌افتاد دستور عقب‌نشینی صادر نکرد. دست آخر اینکه قرمزما ۴ بار گل زدند و یک پنالتی هم مطابق معمول از دست دادند. حالا همان برانکو چند هفته بعد در همان لیگ در مصافی که از بعد امتیازی کم از داری نداشتم مرد دیگری شد. تکلیف منصوریان و تیمش مشخص بود. دفاع و دفاع برای همان یک امتیاز. مثل همیشه چشم به ضد حملات داشت و همین موضوع باعث شد برانکو شبیه ۱۰ سال قبل شود، آن روزهایی که فوجی از بهترین‌های تاریخ فوتبال ایران را در اختیار داشت اما تا مجبور نمی‌شد حمله نمی‌کرد. مثل همان بازی سرونست‌ساز ایران و بحرین در تهران که با حداقل گل جواز صعود به جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان را گرفت. در مصافی که اگر تشنه‌تر بود شاید بحرین عوض یک گل ۳ یا ۴ بار دروازه‌اش باز می‌شد. اما برانکو فقط ۳ امتیاز می‌خواست و به آن رسید. در بازی‌های این فصل، پرسپولیس فقط در ۲-۳ پیکار بود که با تفاضل بیش از یک گل از حریفان گذشت و جالب‌تر آنکه داریی همان مصافی

■ ■ ■

رد پای این چند نفر

جام هستند که از بد حادثه این چند نفر از همین حالا می‌دانند جایی در پرسپولیس فصل بعد ندارند. رضا نورمحمدی ۲۴ ساله که برانکو اعتمادش را به او کاملا از دست داده یکی از این بازیکنان است؛ مدافعی که هر وقت به میدان آمد پرسپولیس گل خورد. اگر چه گل نفت در صحنه آهسته تلویزیونی کاملا افساسید بود اما تعلق و عجز نورمحمدی مقابل زنده گل به خودی خود بازگو‌کننده هزاران واقعیت بود. تویی که بنگر و ماریچ براحتی می‌توانستند دفع کنند با اسارت شکست خورده نورمحمدی و تکل ناقصش همراه شد تا صحنه گل فرهاد مجیدی در داری ۶۹ و اشتباه شیت رضایی برای هواداران پرسپولیس تداعی شود. نورمحمدی می‌داند با بازگشت کنعانی‌زدگان سرباز از ملوان حتی روی

نداشت. گل اول نفت هم طبق فوتبال و قوانینش کاملا افساید بود یعنی پرسپولیس به اندازه کافی در زمین خودش مدافع داشت و آنها به درستی وظایف خود را انجام دادند اما برانکو فکر همه چیز را کرده بود جزو اشتباه کمک‌داور. در همه باخت‌های این فصل پرسپولیس، داوران بدون استثنا مرتکب یکی، دو اشتباه بزرگ شدند که جریمه هر یک از آنها هم ۴ جلسه محرومیت بود. اما اگر کمک داور دوم این نبرد تا ۴ فصل هم به‌خاطر این اشتباه بزرگ و سرنوشت‌ساز محروم شود فرقی به حال پرسپولیس و هوادانش ندارد. اما اگر کمک داور در آن صحنه دچار اشتباه نمی‌شد در بهترین حالت با آن نوع حملات بی‌جان و کم تعداد پرسپولیس یک تساوی منتظرشان بود. شکست از همینجا کلید خورد. جایی که برانکو برخلاف همه بازی‌های قبل یک امتیاز را هم بسوزمند می‌دانست چرا که هم صدر را حفظ می‌کرد و هم همان یک امتیاز آینده لیگ و قهرمانی را در دست آنها نگه می‌داشت. اگر تساوی موجب از دست رفتن صدارت می‌شد و کار را برای تیم برانکو خراب می‌کرد بدون تردید پرسپولیس دیگری را شاهد بودیم. تیمی که شاید عوض باخت ۲ بر صفر یا نتیجه سنگین‌تری شکست می‌خورد اما قطعا گل می‌زد. از این رو نباید نقش برانکو را در این شکست و شاید متعاقب آن از دست رفتن جام، کم انگاشت. همان‌طور که در ۲-۳ هفته اخیر او را بسنان یک قهرمان در همه رسانه‌ها بالا بردند و او معجزه‌اش نوشتند و گفتند. برنامه تلویزیونی نبود که برانکو میهمانش نباشد. اگر عمو پورنگ هم برای دل بچه‌ها از او دعوت می‌کرد بدون شک به آنجا می‌رفت و مرتب از قهرمانی تیمش حرف می‌زد. پرسپولیس جام را مال خود می‌دانست و همه از قهرمانی بی‌چون و چسرا حرف می‌زدند و حالا می‌بینند که روی‌اشان در حال نابودیست. این کمترین سزا برای مجموعه‌ای است که عوض تمرکز و مناعت طبع ۳ هفته زودتر لباس سفید قهرمانی را سفارش داده بود و در حال عددسازی با ۴۴ بود. اگرچه هنوز چیزی از دست نرفته اما دیگر همه چیز در دست این مردان مغرور نیست.

نیمکت هم جایی برای او نیست و وضعیتی مشابه سوشا مکانی دارد. سوشا می‌داند وقتی پرسپولیس سفت و سخت به دنبال بیرانوند و حتی فرناندو خوسوس گلر برزیلی استقلال خوزستان است، یعنی فصل بعد باید به فکر تیم دیگری باشد. سوشا با اشتباه عجیبش در داری نشان داد هرگز به آن اعتماد به نفسی که لازم بود در پرسپولیس ترسیده و بهتر است به یک تیم کم‌حاشیه برود. جایی مثل فولاد که از قضا او یکی از ارکان اصلی قهرمانی‌شان در لیگ سیزدهم لقب گرفت. پرسپولیس ۲ بازی سرنوشت‌ساز دیگر را پیش رو دارد. شاید دیدار با راه‌آهن محک مناسبی برای سوشا و دیگر مدافعان قرمز نباشد اما بدون شک آنها در تبریز مقابل گسترش مصائب فراوانی را پیش رو دارند. بازیکنانی که روزهای پایانی خود را در پرسپولیس پشت سر می‌گذرند و رد پایشان در گل‌های دریافتی روشن‌تر از هر بازیکن دیگری است.

یادداشت

نگاهی به دعوی فوتبالی ایران و عربستان

ذلت دیپلماسی ورزش

پیام گرمی: کنفدراسیون فوتبال آسیا در اختلاف عراق و عربستان نیز به سود سعودی‌ها رای داد تا همسایه غربی ایران نتواند در ایران با عربستان دیدار کند، موضوعی که دامنه تاخت و تاز و تصمیم‌سازی آل سعود در AFC را به روشنی نشان می‌دهد.

شاید این جمله برای سران فدراسیون فوتبال ایران و دوستداران فوتبال سنگین باشد اما بدون شک می‌توان انعسان کرد برخلاف ادعایی که درباره فوتبال ایران و تاثیرات ماورایی علی کاشفیان بر رئیس AFC مطرح است، این روزها این سعودی‌ها هستند که سلطه بلامنازعی بر کنفدراسیون فوتبال آسیا دارند و هر تصمیمی را که دوست داشته باشند از میز کار شیخ سلمان خارج می‌کنند؛ بدون آنکه کسی جلودار آنها باشد.

مجاری حمله به سفارت عربستان یقینا هیچ ارتباطی به امنیت در ایران ندارد و اینکه فیفا و کنفدراسیون فوتبال آسیا با بهانه واهی آل‌سعود برای عدم حضور تیم‌های عربستانی در تهران با آنها همصدا شدند نیز یقینا بستن چشم‌ها بر موضوع دخالت سیاست در فوتبال است، نکته‌ای که شاید با تبیین درست از سوی مسؤولان فوتبال ایران می‌توانست آب سردی باشد بر همه ادعاهای واهی عربستان و پیروزی دیپلماسی ایران اما ضعف در عمل مقامات فدراسیون فوتبال ایران، نتیجه‌ای نداشت جز کارنامه سبیه برای فوتبال ایران و موفقیت کامل برای عربستان.

به نظر می‌رسد در کنار ضعف و ذلت دیپلماسی فوتبال ایران، عربستانی‌ها نیز در اوج قدرت‌شان در AFC و فیفا هستند. آنها سهم بسزایی در انتخاب شیخ سلمان به‌عنوان رئیس کنفدراسیون فوتبال آسیا داشتند و با رای دادن به او در انتخابات فیفا نیز نفوذ و سلطه خود در آسیا را دوچندان کردند. سعودی‌ها که چند هفته پیش موفق شده بودند با زور و لایه نظر نمایندگان این کشور در لیگ قهرمانان آسیا در خاک ایران به خود جلب کنند و تیم‌های ایرانی را مجبور کردند به جای بازی کردن در خانه راهی کشورهای عربی شوند، حالا با به کرسی نشاندن نظریه‌شان درباره عراق نیز مغرورتر از همیشه بر قدرت و نفوذ خود می‌بالند و حتما هم از ضعف دیپلماسی فوتبال ایران خرسند هستند.

عربستانی‌ها این روزها غرق در شادی هستند و احساس قدرت می‌کنند، چرا که توانسته‌اند در بیرون از مستطیل سبز برابر ایران به پیروزی برسند و خود را برنده جنگ تمام عیار برابر ایران بدانند. آنها این‌روزها پیروز مناقشه فوتبالی دیگری از همان جنس مناقشه فوتبالی با ایران شده‌اند.

عربستانی‌ها این بار به عراق هم ثابت کردند اگر در صحنه سیاست این کشور، ایران دست بالاتر از عربستان را دارد اما در دیپلماسی فوتبال این آل‌سعود است که پشت سران

عراق، ایران را به‌عنوان نامزد بازی‌های خود در انتخابات جام جهانی ۲۰۱۸ معرفی کرد اما در

این میان و در جنجال ۲ هفته‌ای عربستان با عراق سران آل‌سعود تلاش کردند با وسوسه کردن عراقی‌ها آنها را وادار به تغییر نظرشان کنند و رئیس فدراسیون فوتبال عربستان با رئیس فدراسیون فوتبال عراق نشست حضوری هم برگزار کرد اما عراقی‌ها کوتاه نیامدند و اصرار داشتند ایران را به‌عنوان میزبان خود انتخاب کنند ولی در نهایت این اصرارها کارگشا نشد، چراکه سعودی‌ها ایمان داشتند که در این جنگ هم به پیروزی می‌رسند چون AFC بالاترین نهاد فوتبالی در آسیا پشتیبان و حامی سرسخت‌انه‌است.

سرانجام کنفدراسیون فوتبال آسیا نیز در رای عجیبی اعلام کرد ایران می‌تواند میزبان همه بازی‌های عراق در انتخابی جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه غیر از دیدار عربستان باشد. پرسش این است چرا باید عربستان از قبیه کشورها جدا شود؟ مگر آنها با دیگر تیم‌ها ایران تفاوت دارند؟ اگر به فرض تیم‌ها ایران ناامن است، چرا باید برای دیگر تیم‌ها نامن نباشد؟ مگر جان سعودی‌ها از زشمندتر از جان بازیکنان دیگر کشورهاست؟ مگر تا الان فردی از سعودی‌ها در ایران آسیب دیده است؟ پس چرا باید کنفدراسیون فوتبال آسیا در برابر خواسته سعودی‌ها سر کرش فرود آورد؟ مگر نه اینکه AFC به سه جولانگه و حیاط خلوت سعودی‌ها تبدیل شده و مسؤولان فوتبالی مسا نیز در برابر این نتیجه تلخ سر تعظیم فرود آورده‌اند.